

[Fløtkiær.]

attest, idet Staten har tilladt sig at forsyne sig med Valutaattest til de Varer, som Staten har købt til sig selv. I øvrigt er vi jo i det, som er mit Hovederhverv til daglig, Kolleger i Kulbranchen, og jeg skal ikke rette Spørgsmaal til det ærede Medlem om, hvorledes han er stillet med Hensyn til at kunne faa Valuta og Indførselstilladelse, og hvorledes det stiller sig med Fragtmuligheder. Vi har hver vore Besværigheder, som jeg ikke tror det rigtigt at fremføre for det høje Ting.

Det ærede Medlem kunde ikke dy sig for adskillige Gange at nævne „den nye Ordfører for Socialdemokratiet“. Undskyld, men jeg kom til at smile. Det mindede mig om den Gang, da det ærede Medlem var ny Ordfører for Venstre, og jeg forstod, at man ved den Lejlighed havde brugt det Udtryk. Det har altsaa siddet fast, det er ikke glemt, og det skulde anvendes i Dag. Men det fremkaldte kun et Smil hos mig.

Den ærede Ordfører for de Konservative (Lange) sagde om min Tale, at den gik meget overfladisk hen over de Tal, jeg havde nævnt. Det er muligt, at det ærede Medlem virkelig mener det; det er ogsaa muligt, at han kun sagde det som et Modtræk, for de Tal, jeg anførte, bliver ikke nemme at omstøde, men jeg forsøgte i min Tale netop at understrege Nødvendigheden af, at den Valuta, der er til Raadighed i Landet, blev administreret saaledes, at man fik Fortrin til Indkøb af de Raaprodukter, der gav den største Beskæftigelse, var mest nødvendige for Landet. Her er jeg i nøje Overensstemmelse med Venstres tidligere Ordfører, Hr. Madsen-Mygdal, som i Folkettinget den 29. Januar 1932 udtalte følgende, som jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at citere. Hr. Madsen-Mygdal udtalte ved Behandlingen af Valutaloven:

„I denne Henseende lægger jeg afgørende Vægt paa Lovforslagets § 2, sidste Stykke, hvor det udtrykkeligt bestemmes, at Betalingsmidler ubetinget skal stilles til Raadighed for Indførsel af Raastoffer og Produktionsmidler, der er en Forudsætning for Eksportvirksomhed og anden Virksomhed, hvorved der tilføres Landet fremmed Valuta, og at derefter i første Række kommer Raastoffer og Produktionsmidler til al anden produktiv Virksomhed her i Landet.“

Og saa understregede den ærede Ordfører for Venstre den Gang:

„Det er altsaa en Hovedregel her i Loven, som den Administration, der faar

med denne Lovs Udførelse i Livet at gøre, ubetinget skal rette sig efter.“

Det er det, som var Grundtonen i det Indlæg, jeg paa mit Partis Vegne fremførte vedrørende dette Lovforslag, og det er ikke, fordi jeg har villet kopiere Venstres tidligere Ordfører. Jeg har kun villet paa-vise, at der har været en Samhørighed, fordi Nødvendigheden har paabudt, at man var opmærksom paa dette Forhold.

Det ærede 12te Medlem for 2den Kreds (Lange) var inde paa nogle Betragtninger om, at mit Syn paa vore valutamæssige Vanskeligheder var for pessimistisk anlagt, og gjorde bl. a. opmærksom paa den Indtægt, som kommer ved, at Skibe er forsikrede i danske Forsikringsselskaber, men det ærede Medlem var ogsaa saa forsigtig at gøre opmærksom paa, at Tab, som fremkommer ved, at Skibe mistedes, ogsaa gav Tab for disse danske Forsikringsselskaber. Der er ingen Tvivl om, at de sidste Ugers Begivenheder desværre er kommet til at tynde den Side af Regnskabet i en ganske følelig Grad, hvad vi alle sammen her i Landet kommer til at betale.

Hvad det angaar, at jeg skulde have holdt en Formaningstale til Oppositionen og manet til Samarbejde, og at det i Virkeligheden skulde betyde Underkastelse, altsaa Diktatur over for Oppositionen, synes jeg ikke, at denne Drejning er helt korrekt. Det, jeg har søgt at paavise, er for det første, hvor alvorlig Situationen er — og herom tror jeg vi alle er enige uanset Partifarve —, for det andet, at Tidspunktet ikke egnede sig til at skifte System. Fremdeles, at der ikke mig bekendt i Dag foreligger et Forslag, som kan overbevise mig om en bedre Ordning end den, vi har. Dette er Grunden til, at jeg har manet til at slutte op om den bestaaende Ordning, som efter min Overbevisning fremdeles er nødvendig for at føre os lykkeligt gennem de Vanskeligheder, vi har.

Den Tale, som den ærede Ordfører for Bondepartiet, det 2det Medlem for 6te Kreds (J. S. Foget) holdt, lød egentlig meget mærkelig, men den er værd at blive hørt af Arbejderkredse ude over Landet. Der skulde den nok gøre sin Virkning. Den vidnede om et Ukendskab til de faktiske Vilkaar, under hvilke Arbejderklassen i Bysamfundene har levet gennem Slægtled. Det er beklageligt, hvis der endnu er Kredse, som ikke bedre forstaa, hvilke Ofre der er bragt for Samarbejdet netop af Arbejderne i Byerhvervene i rigtig Forstaaelse af, at Landbruget har haft betydeligt svære Van-